

zřetelem k patronátním budovám v Šimonovanech, nýbrž i s ohledem na patronátní budovy v Malých Kršteňanech a že zejména prohlášení předchůdce st-lova týkala se též kostela a fary v Malých Kršteňanech. Je tedy výtkou stížnosti, že prohlášení předchůdce st-lova týkalo se jen kostela a fary v Šimonovanech, v odporu se spisy.

Tím padá i námitka stížnosti, že předchůdce st-le nemohl přec uzavírat dohodu ohledně patronátních břemen, týkajících se nemovitostí v Malých Kršteňanech, když nemovitosti ty byly mu odňaty a rozparcelovány, následkem čehož prý přešlo snášení patronátních břemen na nové nabyvatele, neboť podle nadpisu zápisnice týkalo se celé jednání právě těch nemovitostí, které od velkostatku Šimonovan byly přejímány, tedy i odňatých nemovitostí od velkostatku šimonovanského v Malých Kršteňanech, a předchůdce st-lův právě také ohledně těchto nemovitostí se zavázal, že bude patronátní břemena, která dosud s těmito nemovitostmi byla spojena, dále plnit a že uzná jistotu kmenového zbytku za dostatečnou.

Pokud konečně stížnost namítá, že je nemožno, aby existovala patronátní břemena st-lova ke kostelu a faře v Malých Kršteňanech, poněvadž patronátní právo nikdy neexistovalo jako samostatné na nemovitostech v Malých Kršteňanech, sluší poukázati k tomu, že i žal. úřad má za to, že reální patronát st-lův ke kostelu a faře v Malých Kršteňanech vztahoval se na celý velkostatek Šimonovany, leč z okolností té nemůže st-l pro sebe nic vytěžiti, naopak tím jen uznává, že dotčené patronátní právo nebylo spojeno výlučně s nemovitostmi v Malých Kršteňanech, jež od velkostatku při provádění pozemkové reformy byly odloučeny.

Č. 12.257.

Pojišťovací právo: Mzdou podle § 10 zák. č. 221/1924 Sb. sluší rozuměti to, čeho se zaměstnanci ze služebního nebo pracovního poměru za smlouvenou práci skutečně dostane.

(Nález z 11. ledna 1936 č. 10.053/36.)

V ě c: Okr. nemoc. pojišťovna v Humenném proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 3. března 1933 (za zúč. firmu Baťa, a. s. ve Zlíně, adv. Dr. František Hejda z Prahy) o sociálním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. nemoc. pojišťovna v Humenném dvěma výměry z 18. října 1932 zařadila Jana S., dosud zařazeného do mzdové třídy 3 Ab, za dobu od 29. května do 31. prosince 1931 s platem 3.000 Kč do mzdové třídy 5 B a za dobu od 1. ledna do 30. září 1932 s platem 622.65 Kč měsíčně do mzdové třídy 6 C. Dodatečným platebním výměrem z 19. října 1932 vyměřila okr. nem. pojišťovna v Humenném firmě Baťa za Jana S. doplatky na pojistném nem., inv. a starob. s úroky z prodlení, v úhrnné výši 505 Kč 80 h.

V odvolání namítala firma Baťa, že částka 6.736 Kč, zjištěná jako 9% výdělek z tržby, není čistým výdělkem, ježto podle smlouvy, kterou S. při revisi revisoru předložil a k odvolání připojil, musí tento podle

odst. 3 smlouvy z 9% provise platiti různé výlohy režijní. Tyto výlohy ocenilo odvolání, podrobně je specifikovavši, za spornou dobu na 3.576 Kč, takže zbývá čistý výdělek 3.160 Kč.

Okr. úřad v Humenném výměrem z 10. prosince 1932 toto odvolání zamítl.

K dalšímu odvolání firmy Baťa zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím výměr okr. úřadu v Humenném, zbavil platnosti napadený přeraďovací a platební výměr okr. nem. pojišťovny v Humenném a vyslovil, že tato je podle § 174 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb. povinna takto neprávem případně zaplacené příspěvky v částce 505 Kč 80 h odvolavatelce vrátiti.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí okres. nem. pojišťovnou v Humenném bylo takto uvažováno:

Žal úřad vyšel, jak patrně z nař. rozhodnutí, ze zjištění, že Jan S. měl jako zaměstnanec firmy Baťa jako příjem 9% provisi z prodeje obuvi a drobného zboží a že tato provise činila, jak bylo mezi stranami nesporno, za dobu od 29. května 1931 do 31. prosince 1931 3.000 Kč a za dobu od 1. ledna 1932 do 30. září 1932 3.736 Kč, vyslovil však, že od této hrubé částky dlužno odčítati ony výdaje, které Jan S. musí podle předložené smlouvy s firmou Baťa platiti na pojistném za sebe, za osvětlení, otop, udržování prodejny, za dovozní, obaly, úpravu výkladních skříní, reklamu a pod. a jež ve svém odvolání k okres. úřadu udal celkovou částkou 3.576 Kč, poněvadž těchto položek bylo použito k jiným účelům než k odměně jeho za smlouvenou práci a nebyly vyplaceny jako mzda. Na základě této úvahy pak dospěl k závěru, že původní zařazení Jana S. do třídy 3 Ab bylo odůvodněné, jeho přeřazení do vyšších tříd, provedené pojišťovnou, pak neoprávněné a dodatečný předpis pojistného za uvedenou dobu nezákonný. Nepopírajíc výši provise zjištěné žal. úřadem, namítá pojišťovna, že správně postupovala, berouc za základ v roce 1931 pravděpodobnou střední mzdu 500 Kč měsíčně, ježto za tento rok záznamy nebyly předloženy, za rok 1932 pak podle předložených záznamů zjištěnou střední mzdu 622 Kč měsíčně, a dovozuje, že podle § 10 odst. 1 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. dlužno za mzdu (pracovní výdělek) pokládati veškerý příjem zaměstnance, který není nahodilý. Tím se tedy obrací proti názoru žal. úřadu, že od zjištěného hrubého příjmu Jana S. (9% provise) dlužno v daném případě odčítati položky výdajové, jichž musil podle smlouvy použití na provoz prodejny.

Stížnost nemá pravdu. Mzdou (pracovním výdělkem, služným) jest podle § 10 zák. č. 221/24 Sb. veškeren příjem za smlouvenou práci, pokud není nahodilý. Příjmem za smlouvenou práci je však jen to, čeho se zaměstnanci ze služebního nebo pracovního poměru za smlouvenou práci skutečně dostane. V daném případě plyne ze spisů správních, že mezi firmou Baťa a Janem S. byla uzavřena smlouva, podle jejíhož bodu 2 měl tento obdržeti 9% provise z prodeje obuvi a drobného zboží, v bodě 3 smlouvy bylo však ustanoveno, že v této provisi jsou započítány určité položky na režii, které by jinak musila hraditi firma Baťa, které ale v tomto případě má nésti Jan S. Nemělo mu tedy podle smlouvy zůstatí plných 9% z tržby a lze za mzdu pokládati jen to, co S. po srážce režijních položek ve smlouvě blíže naznačených zbylo.

Vyslovil-li tedy žal. úřad, že od zjištěné 9% provise Jana S. dlužno odčítati výdaje, které podle smlouvy z této provise sám nese, není tento jeho názor v rozporu se zákonem.

Nepopírá-li pak st-lka výši jednotlivých položek výdajových Janem S. v odvolání u okres. úřadu uvedených a netvrdí-li, že ani po odečtení těchto položek od celkové provise žal. úřadem zjištěné by bylo přearádění Jana S. do vyšší mzdové třídy, provedené přearádovacími výměry z 18. října 1932, odůvodněno a dodatečný předpis pojistného platebním výměrem z 19. října 1932 opodstatněn, pak jeví se stížnost neodůvodněnou a bylo ji zamítnouti.

Č. 12.258.

Pojišťovací právo: I. Jestliže okr. nem. pojišťovna odůvodnila nárok na náhradu podpůrného nákladu mylnou citací zákona, nemůže úřad platební výměr zrušiti, když uplatněný nárok je konstituován normou jinou, která má v podstatě též obsah jako norma pojišťovnou dovolaná. — II. Nárok na náhradu podpůrného nákladu podle zák. č. 33/1888 ř. z. nepodléhá promlčení. — III. Odhlášení od nem. pojišťovny lze prokázati každým způsobným a vhodným průvodním prostředkem.

(Nález ze 14. ledna 1936 č. 10.080/36.)

Věc: Dr. Otakar H. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. března 1933 a podpůrném nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 16. září 1929 okr. nem. pojišťovna v Čáslavi předepsala podle § 20 zák. č. 221/1924 správě statku st-lova, aby nahradila za Marii K. podpůrný náklad v částce 595 Kč 80 h, a to z toho důvodu, že Marie K. onemocněla dne 8. února 1926, ale přihlášena byla teprve po onemocnění.

Rozhodnutím z 1. května 1930 okr. úřad v Čáslavi zrušil uvedený výměr pojišťovny.

Nař. rozhodnutím žal. úřad vyhověl odvolání okr. nem. pojišťovny a rozhodl, že správa st-lova statku je povinna zaplatiti okr. nem. pojišťovně v Čáslavi za Marii K. podpůrný náklad v částce 595 Kč 80 h, a to podle § 32 zák. č. 33/1888 ř. z. V důvodech uvedeno: Jde o náhradu dávek podle § 32 dřívějšího nemocenského zákona. Náhradní povinnost zaměstnavatele nutno posuzovati podle citovaného ustanovení, protože pojistný případ nastal dne 8. února 1926, tedy ještě za platnosti dřívějšího zákona nemocenského. Předpokladem náhradní povinnosti podle § 32 cit. zák. jest, že zaměstnanec jím nebyl přihlášen k pojištění buď vůbec, nebo že byl přihlášen teprve po onemocnění. Nesporné jest, že Marie K. onemocněla 8. února 1926 a přihlášena byla dne 9. února 1926 s datem vstupu do zaměstnání dne 1. ledna 1926. Stala se tudíž přihláška teprve po onemocnění M. K. Zaměstnavatel však tvrdí, že se tato přihláška stala omylem, ježto měl K. přihlášenou již dříve u okr. nem. pojišťovny a vůbec ji neodhlašoval. Naproti tomu odvolatelka tvrdí, že zaměstnavatel K. odhlásil dne 27. října 1925 s datem výstupu ze za-